

Latvijas Republikas Valsts prezidenta kanceleja Prezidenta preses dienests

Pils laukums 3, Rīga-50, LV-1900, tālr. 7092122, fakss 7320404,
prese@president.lv, www.president.lv

Valsts prezidentes runa Saeimā 2005.gada 22.jūnijā

Ļoti cienītā Saeimas priekšsēdētājas kundze,

Godātie deputāti un deputātes,

Dāmas un kungi!

Esam aizvadījuši vēl vienu kopēja darba gadu, kas nu jau atkal iegājis Latvijas vēsturē. Viss šai laikā paveiktais paliks kā liecība, ko izvērtēs gan mūsu līdzgaitnieki, gan nākamās audzes.

Šī gada 17.jūnijā apritēja seši gadi, kopš es pildu Valsts prezidenta amata pienākumus. Tas ir ilgākais laiks, ko jebkurš no iepriekšējiem prezidentiem šajā amatā ir pavadījis. Prezidenta institūcija šajā laikā ir kļuvusi par nopietnu stabilitātes un kontinuitātes elementu mūsu valstī. Tas it īpaši attiecas uz Valsts prezidenta Satversmē paredzēto lomu ārlietu jautājumos, kas līdz šim vienmēr ir spējusi nodrošināt valsts interesēm svarīgu mērķu uzturēšanu spēkā, neraugoties uz mūsu biežajām izmaiņām gan valdošo koalīciju sastāvā, gan valdības ministru personālijās.

Latvijā kā parlamentārā republikā Satversme Valsts prezidentam ir paredzējusi unikālu pienākumu kombināciju, kur apvienoti ir rūpīgi izvēlēti elementi no visu trīs valsts varas atzaru - likumdevēja, izpildvaras un tiesu varas funkcijām. Īpaša loma Valsts prezidentam paredzēta tieši valsts pārstāvēšanai svarīgākajos, tas ir, ārlietu un nacionālās drošības jautājumos, kas ir arī valsts pastāvēšanas jautājumi. Šie jautājumi ir bijuši mūsu pēdējo gadu prioritāšu pašā priekšgalā, un esmu gandarīta par to, ka man kā Valsts prezidentam šis aizgājušais gads ir atkal sniedzis izdevību atkal piedalīties veselā virknē Latvijas valsts interesēm nozīmīgu notikumu.

Katram – Valsts prezidentam, Saeimai, izpildvarai – Latvijas Satversme ir paredzējusi savu iespēju palīdzēt Latvijai, un valsts interesēs ir būtiska šo institūciju atbildīga, tālredzīga un saskaņota rīcība.

Šis gads ir bijis konkrētu svarīgu lēmumu gads. Mums ir bijušas auglīgas sarunas gan par to, kas valstī ir noticis, gan par to, kas nav noticis. No savas puses esmu centusies savus viedokļus pēc iespējas argumentēti izskaidrot, norādot arī uz faktiem un apstākļiem, uz ko tie pamatoti. Atvērta un nepārtraukta komunikācija ir būtiska veiksmes atslēga gan sastrādājoties politiķiem, gan politiķu dialogā ar sabiedrību kopumā. Komunikācijas nepieciešamība - tā ir viena no šī gada lielākajām mācībām un secinājumiem.

Šis 2005.gads ir 1905.gada revolūcijas 100-gades gads, kas ar jaunu elpu ir uzjundījis revolūcijas romantikas un arī traģiskas izjūtas. Tā ir arī bijusi 15.gadadiena mūsu 4.maija neatkarības atjaunošanas deklarācijai. Salīdzinot Latvijas tautas iespējas un izredzes šajos dažādajos datumos, kļūst vieglāk novērtēt to, cik milzīgi daudz tieši pēdējos 15 gados ir paveikts un sasniegts.

Šajās dienās ir pagājuši 65 gadi kopš Latvijas pirmās okupācijas. Ir pagājuši grandiozie Otrā pasaules kara noslēguma 60 gadu atceres pasākumi, kas daudzās zemēs ir izraisījuši plašas un brīžam asas debates par vēstures notikumu interpretāciju. Gadu desmitiem Eiropa vairījās Otrā pasaules kara vēsturē raudzīties atklāti no dažādiem skatu punktiem. Tagad caur plašām diskusijām un nebeidzamām intervijām ir panākts tas, ka cilvēki daudzās zemēs ir spējuši ieklausīties arī to valstu balsīs, kas gadu desmitus pavadīja

aiz Dzelzs aizkara un netika sadzirdētas. Esam panākuši novārtā atstātu pagātnes notikumu objektīvāku izvērtēšanu, esam Eiropu rosinājuši domāt par vēstures mācības jautājumiem daudz dziļāk, plašāk un līdzsvarotāk. Esam saņēmuši izpratnes apliecinājumus par mūsu pagātnē pārdzīvoto okupācijas laiku un sirsnīgu atbalstu mūsu tālākiem demokrātijas un uzplaukuma centieniem.

Vēlos publiski pateikties Latvijas Saeimai par skaidro atbalstu manam lēmumam piedalīties 9.maija atceres pasākumos Maskavā, tā nepārprotami liecinot par Latvijas ārpolitikas vienotību. No ļoti daudzām valstīm par to pašu saņemtās atbalsta vēstules arī apstiprina, cik svarīgi viņu acīs ir pārvarēt pagātņi, lai kļūtu iespējams lūkoties nākotnē. Pagātne mums jāizzina, lai no tās mēs spētu mācīties, un visi kopā gādātu par to, lai mūsu kontinentam nekad vairs nebūtu jāpārdzīvo pagājušā gadsimtā pārciestās šausmas un netaisnības.

Gribu atzīmēt Vēsturnieku komisijas darbu pētījumu veikšanā un starptautiskās diskusijas radīšanā. Šodienas uzdevums ir dialogā ar citām Eiropas valstīm raudzīties, kā Eiropas vēsture skolas grāmatās un materiālos parādās - vai vispār un kā tur atklājas Baltijas vēstures šķautne? Pagātnes pieredze ir mūsu piensums Eiropas nākotnei mūsu visu kopējā cīņā pret totalitārismu, antihumānismu un ekstrēmismu visās to iespējamās formās.

Mēs, kas paši esam tik daudz cietuši, nedrīkstam palikt vienaldzīgi pret citu ciešanām, nedz arī paši tās radīt. Mums jābūt skaidrās pozīcijās, nostājoties pret jebkādam rasisma, ksenofobijas vai aizspriedumu izpausmēm, vienalga, pret ko tās vērstas. Mums jāsaprot, ka aizspriedumains nicinājums pret citiem nav nekas cits patoloģiskas sevis pašnaida un pašnicināšanas simptoms. Taču šāds naidis ir cilvēcei augstākā mērā kaitīgs un bīstams, un mums jāpieliek visas pūles, lai tas nepārņemtu plašāku sabiedrību.

Pagājušais gads ir Latvijai bijis pats pirmais kā pilntiesīgai Eiropas Savienības un NATO dalībvalstij. Latvija pilnā mērā ir izjutusi, ko nozīmē dzīvot ar Eiropas darba kārtību, vērienu un prasībām, bet arī ar tās problēmām. Pēdējās nedēļās un mēnešos esam piedzīvojuši nopietnus sarežģījumus paplašinātās 25 valstu Eiropas Savienības tālākā integrācijas ceļā. Konstitucionālā līguma ratifikācija, kas Latvijā un 9 citās zemēs noritēja veiksmīgi, Francijā un Nīderlandē ir tikusi noraidīta. Nupat Luksemburgas prezidentūras vadītājā galotņu tikšanās laikā vienošanās par 2007.-2013.gada finanšu ietvaru netika panākta. Kaut situācija Eiropā šobrīd tiek dēvēta ne tikvien par krīzi, bet par dziļu krīzi, es palieku optimistiska par ES spējām rast tai risinājumu. Šī varētu būt kārtējā reize, kad Eiropa tikai atkāpjas, lai gatavotos jaunam attīstības lēcienam.

Eiropas ideja ir un būs dzīva, strīdos tā norūdās un beigu beigās mēs atradīsim visiem iespējami labāko risinājumu. Protams, ne visiem pasaulē interesē politiski, ekonomiski un garīgi stipra Eiropa, jo tā jau šobrīd ir spēcīgs konkurents. Taču Eiropa noteikti nebūs konkurētspējīga, ja paši Eiropieši baidīsies no konkurences un nespēs pat sekot pašu izvirzītajiem Lisabonas stratēģijas mērķiem. Pašiem eiropiešiem ir jābūt pārliecinātiem par savu vēlmi un gatavību stāties pretī visiem pasaules globalizācijas vējiem, nevis atsevišķām valstīm mēģināt paslēpties savā siltā un mājīgi drošā aizkrāsnē. Tajā pašā laikā pārāgri un it kā nejauši publiskā debatē ieslīdējusī tēze, ka Eiropa tūlīt-tūlīt jau sašķelsies, ka visi savā starpā saķīvēsies un tūlīt jau sāks izstāties no eiro monetārās savienības, man šķiet stipri vien pārāgra.

Nav šaubu, ka Francijas un Nīderlandes "nē" Eiropas Savienības turpinātai integrācijai ir bijis mums visiem smags trieciens. Par spīti tam esmu pārliecināta, ka Francijas un Nīderlandes referendumos iedzīvotāji nebalsoja pret Eiropu kā brīvības un demokrātijas ideālu iemiesojumu. Viņi nebalsoja pret iecietību, līdztiesību, tiesu un likuma varu, viņi nebalsoja pret tiesībām brīvi izteikties. Un lai ko par to teiktu šo zemju komunisti, viņi pat nebalsoja pret tirgus ekonomiku. Tiesa, liberalizācijas jēdziens daudziem tik tiešām vieš difūzas un neskaidras bažas un bailes par savu sociālo tiesību un priekšrocību saglabāšanu arī nākotnē. Iespējams, ka daudzi balsoja par vēlmi, lai viņiem

skaidrāk tiktu rādīts Eiropas nākotnes ceļš un viņu ikdienas iespējas, lai Eiropas tā dēvētā birokrātija saskarsmē ar viņiem “noņemtu kaklasaiti” un skaidrāk iztulkotu profesionālo valodu ikdienas cilvēka vajadzībām.

Šī ir vēsturiska iespēja Eiropas lēcienam uz priekšu. Tomēr tas būs iespējams tikai gadījumā, ja Eiropas Savienība kopumā, ja nacionālās valstis katra atsevišķi dažādos līmeņos aprakstīs Eiropu pietiekami skaidri, uztverami un tēlaini saviem iedzīvotājam, ja valstis veiks visas tās nepieciešamās reformas, par kurām pašas Eiropā agrāk taču ir jau vienojušās. Es saskatu, ka Eiropas nākotnes ideja, Eiropas tēls iedzīvotāju apziņā nav tikai un vienīgi atbildīgu politiķu lieta, tā ir arī visas tautas, zinātnieku, inteliģences, radošo jomu pārstāvju, nevalstisko organizāciju lieta.

Jaunajām valstīm Eiropas Savienībā, un tajā skaitā Latvijai, tagad ir jābūt psiholoģiski gatavām, ka tagad tās var pieņemt svarīgus lēmumus un domāt plašākā Eiropas un pasaules kontekstā. Te nu ir mūsu izdevība nākt ar idejām un iniciatīvām, kas var palīdzēt visas Eiropas idejai. Te nu ir mūsu izdevība pierādīt gan savu radošo izdomu, gan savu sīkstumu un darba spējas. Te nu ir izdevība parādīt, ko tad mēs īsti varam un spējam.

Runājot par Latvijas šī brīža situāciju, ir pilnīgi skaidrs, ka diskusija politikā ir ne tikai pieņemama, bet tā ir obligāta visos līmeņos, un jo vairāk tādos, kas skar pašu svarīgo.

Labā ārpolitikā darbojas zināmi principi un tradīcijas, un viens no tiem ir valsts ārpolitikas kontinuitāte un konsekventā nostāja skaidri izvirzīto mērķu sasniegšanai. Tikai nelokāmi stingras un konsekventas ārpolitikas virzības dēļ līdz šim esam spējuši noturēt kursu cauri neskaitāmām valdības maiņām, esam spējuši iegūt un iekarot tik daudzus uzticamus un labvēlīgi pret mums noskaņotus sabiedrotos. Tik mazai valstij kā Latvijai, situētai tādā vietā zem saules, kādā mēs atrodamies, drošība ir iespējama tikai kopā ar stipriem un uzticamiem sabiedrotiem. Latvija nekad vairs nedrīkst sevi novest tādā bezizejas situācijā, kādā bija Kārļa Ulmaņa valdība, kad tā saņēma Padomju Savienības ultimātu 1940.gada 16.jūnijā. Latvija nekad vairs nedrīkst novest sevi tādā diplomātiskā izolētībā un informācijas vakuumā, kad tās valdība nespēj novērtēt, kas tajā brīdī īsti pasaulē notiek.

Taču, ja gribam panākt konsekventu un principiālu atbalstu no saviem sabiedrotiem, mums ir jāsaprot, ka arī no mums tiks sagaidīta tā pati konsekvence un tāda pat principialitāte. Ja gribam, lai citi mums paliek uzticīgi, mēs nedrīkstam dot solījumus tad, kad tas šķiet izdevīgi, lai pēc tam tos vienkārši lauztu – vai tas būtu brutāla oportunitāte, vulgāra populisma vai iekšpolitiskās sacensības dēļ. Mēs nedrīkstam saviem sabiedrotajiem melot. Mēs nevaram atļauties nekādas nepārdomātas improvizācijas. Māka un spēja sadarboties ar mūsu valsts sabiedrotajiem ir galvenais mūsu valsts drošības garants.

Pie nopietniem pagājušā gadā nepaveiktiem darbiem es uzskatu neveiksmi panākt Latvijas robežlīguma ar Krieviju parakstīšanu. Viss bija panākts, lai tas notiktu 10.maijā, kad Igaunijai par to vēl nekāda datuma nebija. Šodien Igaunijai līgums ir ne tikvien parakstīts, bet arī jau ratificēts, un par to igauņi pamatoti ir saņēmuši atzinību no mūsu kopējiem partneriem. Latvija pa to laiku ir nonākusi strupceļā. Es tamdēļ aicinu Saeimu nopietni pārdomāt un izvērtēt šo situāciju un darīt visu, lai palīdzētu koalīcijas valdībai veikt nepieciešamos soļus, lai no šī strupceļa Latvija izklūtu.

Latvijas gaisā jau šobrīd jūt virmojamies priekšvēlēšanu laiku. Manuprāt, tas ir par agru, tā novēršot spēkus un uzmanību no šobrīd daudz aktuālākiem jautājumiem, kāda, piemēram, ir nepieņemami augstā inflācija, ko ciešam kopš pagājušā gada. Kāpēc inflācija Latvijā ir augstākā Eiropā? Kā izskaidrot to, ka kaimiņu zemēs tā var būt trīs vai četras reizes zemāka? Šeit nekādā veidā nevaram visu vainu uzvelt Eiropas Savienībai, jo kāpēc tad Lietuvā un Igaunijā inflācija var būt tik daudz zemāka? Tie ir nopietni jautājumi, kas smagi skar katru iedzīvotāju viņa ikdienas dzīvē. Ja politiķi negribēs tiem pievērsties vai nemācēs tos atrisināt, tad viņi var sagaidīt skarbu spriedumu par sevi tieši nākamajās vēlēšanās. Esam šeit Latvijā kopā pārlaiduši jau tik daudz vēlēšanu kampaņu, ka nu jau

palēnām sākam šķirot un vērtēt, kuri solījumi

Politika, kā zināms, ir ne tikai pārliecības un talanta jautājums, bet arī atbildības un profesionalitātes jautājums. Viens no šī gada Stratēģiskās analīzes veiktajiem pētījumiem – t.s. *Demokrātijas audits* – mums liecina, ka Latvijā vēl ir ļoti lielas rezerves politiķu profesionalizēšanā. Tai pašā laikā, par laimi, ir arī redzams, ka tauta ir gatava deleģēt noteiktas pārvaldes funkcijas, ja politiķis ir profesionāls, kā jau tas demokrātiskās iekārtās ir parasts.

Tauta vēro, vai politiķi uzņemas spriest un runāt par būtiskiem, ilglaicīgas attīstības jautājumiem, vai arī tikai lauž šķēpus mākslīgi radītās drāmās un konfrontācijās par triviāliem jautājumiem, lai iegūtu īslaicīgu popularitāti. Daudz sliktāka un bīstamāka ir tendence sev iegūt brīvu reklāmu, paužot demokrātiskām vērtībām pretējas pozīcijas un izlēcienus. Tad ilglaicīgas attīstības jautājumu risināšanas vietā nonākam pie tukšu saukļu skandināšanas un pat vulgāras savstarpējā apsaukšanās.

Diemžēl, politiķiem ir iespējams pārāk viegli ar tīšiem skandāliem var sevi iemanēvēt visu mediju dienišķo ziņu pirmajās prioritātēs. Mediji nenogurdami taisa viņam bezmaksas reklāmu, bez nekādas partiju finansēšanas pats nevaronis var kļūt par varoni savu piekritēju acīs, bet valstij un sabiedrībai tiek nodarīts kaitējums, kam var būt ļoti nopietnas, tālejošas un ļoti grūti likvidējamas sekas.

Cik dārgi var jebkurai valstij maksāt iecietība pret ekstrēmismu un ultrapatriotismu, to rāda gan Slovākijas politiskā izolācija Mečiara popularitātes laikā, gan diplomātiskā izolācija, kurā nonāca Austrija pirms vairākiem gadiem haiderisma dēļ. Politiķu un sabiedrības pārstāvju uzdevums ir brīdināt sabiedrību no neiecietības sludinātājiem, no destruktīviem, pat rasistiskiem sabiedrības modeļiem. Teatrāls un agresīvs patriotisms bieži vien slēpj vilkus avju drānās, kam īstā tēvijas mīlestība nemaz nav patiesais rīcības dzinējspēks. Patiesais patriotisms ir visu iedzīvotāju sadarbības veicināšana kopējam valsts nākotnes labumam.

Šeit vēlos atzīmēt, ka Saeima, ratificējot Vispārējo Mazākumtautību tiesību aizsardzības konvenciju, ir rīkojusies atbildīgi un tālredzīgi, vēlreiz manifestējot Latvijas vērtības – cieņu pret citu tautību cilvēkiem, kas dzīvo mūsu zemē, ar likuma valodu apliecinot dzīves faktu. Latvijā ir iespējas tautām, kas šeit dzīvo, savu kultūras mantojumu kopt un saglabāt, līdztekus izveidojot lojālu piederību šai valstij un aktīvi iesaistoties Latvijas ikdienā.

Daudzkārt ļaudis mēdz apgalvot, ka viņu ikdienu nosaka daudzas citas rūpes ārpus politikas – tie būtu darba un iztikas jautājumi, izglītība, veselība, demogrāfija un citi būtiski jautājumi. Skarbā realitāte joprojām ir tāda, ka Latvija ir nabadzīgākā valsts Eiropas Savienībā ar visām no tā izrietošajām sekām. Latvijas iedzīvotājiem tamdēļ ir jājūt, kā politiķi uz to plāno reaģēt, jo beigu beigās jebkurš praktiskās dzīves aspekts šādā vai citādā veidā tiek iespaidots no lēmumiem, kas pēc būtības ir politiski. Politika – tā principā ir gatavība pieņemt lēmumus, izšķirties par vienu vai citu izvēli un tad atbildēt tautas priekšā par šo izdarīto izvēli. Tauta sagaida, ka politiķi spēs domāt ne tikai par šodienu vai par savas partijas izredzēm nākamajās vēlēšanās, bet par valsts labumu kopumā un par tās attīstības izredzēm ne tikai nākamajiem dažiem mēnešiem nākamajiem 10 vai pat 20 gadiem.

Šogad ar jaunu intensitāti ir izskanējis jautājums par nacionālajām interesēm un nacionālo attīstību. Šobrīd ir svarīgi fokusēties uz šīm prioritātēm, līdzīgi kā tas jādara visai Eiropai par tās kopīgajām prioritātēm. Valsts prezidenta institūcija ir devusi savu ieguldījumu diskusijās, piedāvājot savu redzējumu – tas bija demokrātijas audits, vēstures izvērtējums, cilvēka dzīves kvalitāte, kurai uzmanība pievērsta šī gada Stratēģiskās Analīzes Komisijas pētījumos. Atzinīgi vērtējams tas, ka šie jautājumi ir izvērsušies diskusijas formā visā sabiedrībā. Starp galvenajiem secinājumiem ir tas, ka Latvija nedrīkst palikt par teritoriju, kur nenotiek ražošana un kur pietrūkst jaunu pievienotās vērtības produktu. Tamdēļ svarīgi, ko darām mēs paši - cik tālredzīgi virzām ekonomisko

procesu paplašināšanu, cik enerģiski veicinām individuālo uzņēmējdarbību, cik efektīvi pārliecinām ārvalstu investorus, ka Latvija patiešām ir spējusi izveidot uzņēmējdarbībai draudzīgu vidi.

Tautas labklājības celšanai nav citu ilgtermiņa risinājumu kā izglītota un augsti kvalificēta darbaspēka īpatsvara palielināšana, kā arī izglītības kvalitātes uzlabošana visos līmeņos no pirmsskolas līdz doktorantūrai. Vispārējā izglītība, atvērtība idejām ne tikai humanitārajā, bet arī tehniskajā domāšanā ir viena no mūsu interesēm. Latvijai ir nepieciešams ne tikai izglītības kā nozares rūpes, bet izglītības kā filozofijas klātie mūsu ikdienā. Tas arī nozīmē, ka izglītība nav vienas ministrijas vai viena resora jautājums. Šāda veida jautājumiem, Latvijas ilgtspējīgas attīstības jautājumiem, vajadzētu kļūt par nākamo vēlēšanu jautājumiem.

Cilvēka dzīves kvalitāti nosaka arī tas, cik efektīvi ir iespējams valstī aizstāvēt savas tiesības, un tāpēc es vēlreiz vērsos pie Jums, uzrunājot tiesībsarga institūcijas izveidošanas nepieciešamību.

Sargāt iedzīvotāju tiesības ir viens no fundamentāliem demokrātiskas valsts pamatiem. Šobrīd Saeimā tiek izskatīts Tiesībsarga biroja likums, ko tieši pirms gada iesniedzu parlamentam. Tiesībsargs būtu viens no tiem tiltiem, ar ko valsts nāktu pretim katram iedzīvotājam, katram nodokļu maksātājam, lai indivīds attiecībās ar valsti būtu vienlīdzīgās, sadarbības pozīcijās.

Visās demokrātiskās valstīs tiesībsarga institūts piedzīvoja ievērojamu uzplaukumu tieši tāpēc, ka tiesu vara nespēja efektīvi apmierināt visas iedzīvotāju prasības pēc taisnīga un ātra risinājuma. Tiesībsargs ne tikai atslogos tiesu sistēmu, bet arī atrisinās konfliktu starp valsts pārvaldi un iedzīvotāju ātrāk un ar mazākiem izdevumiem visām iesaistītajām pusēm. Padomāsim cik Latvijai jau ir izmaksājuši kļūdaini ierēdņu lēmumi, kas izskatīti Eiropas Cilvēktiesību tiesā? Nerunājot nemaz par to, cik daudziem cilvēkiem bieži ļoti ierobežoto iztikas līdzekļu dēļ vispār ir pieejams šāds taisnības panākšanas ceļš.

Nesenajās konsultācijās partijas prezidentei apliecināja savu labo gribu tiesībsarga jautājumā. Es patiesi domāju, ka šī jautājuma izskatīšana un pieņemšana pēc būtības būs praktisks apliecinājums parlamenta vēlmei mazināt plaisu starp varu un tautu un stiprināt demokrātiju.

Latvija savā neatkarības atgūšanas un demokrātijas ceļā ir saņēmusi daudz atbalsta no draugiem un partneriem pasaulē. Šodien Latvijas uzdevums ir pasniegt atbalstu, palīdzību un padomu tām valstīm, kas ir šāda ceļa sākumā un kuru iedzīvotāji vēl nebauda gluži tādas pašas brīvības un iespējas, kādas mēs jau baudām Latvijā.

Gruzija, Ukraina, Moldova un citas valstis ir šajā Eiropas kaimiņu pulkā. Tajā pašā laikā jāsaprot, ka Baltkrievija diemžēl joprojām ir vienīgā Eiropā autoritārā totalitārā valsts, un es ceru, ka arī baltkrievu cilvēki kādu dienu varēs brīvi izteikties un brīvi lemt par savu nākotni.

Atgriežoties pašu mājās, noslēgumā gribētu teikt, – esmu gandarīta, ka plašumā vērsas nevalstisko organizāciju aktivitātes, kopienu fondu un privāto stipendiju darbība, un citas pilsoniskās sabiedrības aktivitātes formas. Vēlos pateikties visiem ļaudīm, visām valstiskām un nevalstiskām iniciatīvām, kas šo cilvēcisko, patriotisko saiti ir stiprinājuši.

Godātā Saeimas priekšsēdētājas kundze,

Godātie deputāti un deputātes,

dāmas un kungi,

Pateicoties par mūsu sadarbību, novēlu Jums visiem priecīgus Jāņus un jauku vasaras atpūtu. Būsim visi enerģiski, patriotiski un dzīvespriecīgi!